

Nr 81.

Av herr **Osberg m. fl.**, om tull å kryddad eller saltad skarpsill i tunnor.

De flesta näringar inom landet ha blivit berörda av den rådande depressionen, icke minst fisket, och överallt göras försök att i möjligaste mån råda bot för de svåra förhållandena.

Inom Sverige har sedan lång tid tillbaka pågått en omfattande konservfabrikation av olika fiskslag. Dessa konserver äro tullskyddade med 50 öre per kg. men samtidigt pågår en rätt omfattande oskyddad import av kryddad skarpsill i träkärl. Denna vara införes tullfritt trots att både kryddor och socker äro belagda med tull, om de importeras som sådana. Om kryddorna och sockret användas i utlandet för att konservera skarpsill, går detta varuslag fritt in med sillen. Den kryddade sillen, som införes i trätunnor, är i stort sett färdig. Att den är konserverad framgår av det faktum att den kan lagras längre tid. Men endast med den omständigheten, att den föres över till bleckkärl, är den tullskyddad med 50 öre per kg. Det är tydligt, att här förefinnes en lucka i lagstiftningen, vars olägenheter ytterst drabba våra fiskare. Om det nu anses lämpligt att skydda konservindustrien, bör man också vara rättvis mot dem, som hämta råvaran ur havet. Våra fiskare påstå, att de till rimliga priser i huvudsak skola kunna tillgodose konservindustriens behov av skarpsill, men trots detta importeras stora mängder kryddad sill i tunnor. I och med dessa s. k. halvfabrikat importeras alltså kryddor och socker fritt, helt naturligt till förfång för våra egna fiskare. Skulle man nu för att förebygga ett kringgående av lagens andemening åsätta den kryddade skarpsillen, som införes i träkärl, en tull på 10 öre per kg., torde detta icke kunna anses oskäligt, då ju den importerade varan i realiteten redan är konserverad. För fabrikanternas jämförelsevis enkla åtgärd att av den kryddade skarpsillen åstadkomma helfabrikat i burkar kvarstår ju under dessa förutsättningar ett skydd av 40 öre per kg.

Beträffande dessa förhållanden och de omständigheter i övrigt, varunder våra bohusfiskare arbeta, äro nedanstående uppgifter hämtade ur en utredning som företagits av Bohusläns Skarpsillfiskareförening.

”Allt sedan storsillfisket upphört att vara huvudfiske för Bohusläns fiskare har för mellersta delen av länet skarpsillfisket varit det fiske, som givit sina utövere en skälig inkomst, och för vissa fisklägen har denna inkomst utgjort det huvudsakliga skatteunderlaget.

Enligt fiskeristatistiken bedrevs detta fiske år 1930 av 919 fiskare med

186 fiskefartyg representerande ett värde av 896,625 kronor. Samma år fiskades 2,436,654 kg. skarpsill till ett värde av 940,686 kronor samt importerades 1,317,994 kg. kryddad skarpsill till ett värde av 512,110 kronor. Exporten av skarpsill utgjorde 512,110 kg. till ett värde av 189,524 kronor.

För år 1931 föreligger ännu ingen officiell statistik men fisket har bedrivits av ungefär samma antal fiskare och fiskefartyg och givit följande resultat:

Cirka 1,800,000 kg. skarpsill har fiskats och försålts inom landet, dessutom har Bohusläns Skarpsillfiskareförening exporterat ca 525,000 kg. Denna export, som igångsatts på uppmaning av konservfabrikerna, som förklarat sig icke kunna emottaga all den skarpsill som fångats, har givit ett minimalt utbyte för oss fiskare. Dessutom har, efter konservfabrikernas meddelande, fisket helt måst inställas under 1½ vecka, enär dessa uppgivit *dels* att efterfrågan varit mindre och *dels* lagren varit större än år 1930.

Det ekonomiska utbytet för oss skarpsillfiskare har för år 1931 blivit endast 35 à 40 % av föregående års fiske och situationen ter sig mörk. Detta låga ekonomiska resultat är icke beroende av brist på råvara (skarpsill) utan skarpsillfisket skulle med lätthet under säsongen kunnat fördubblas. Under november—december månader har en betydande reglering av fisket måst företagas men under samma tid ha vissa konservfabriker importerat 6—7,000 tunnor kryddad skarpsill. Denna import har, enligt uppgift från ledande konservfabrik, varit fullkomligt onödig.

Vi skarpsillfiskare äro icke arbetslösa och kunna därför icke erhålla del av något arbetslöshetsunderstöd. Men vi äro i stället på väg att bli förtjänstlösa, även om vi kunna lasta våra båtar med skarpsill.

Som bekant är ansjovis införd i hermetiskt tillslutna kärl belagd med en tull av 50 öre per kg. medan den införd i andra kärl är tullfri."

Med stöd av det anförda tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att rubriken Nr 27 i gällande tulltaxa skall hava följande lydelse:

Fisk, skarpsill (vassbuk) kryddad eller saltad i tunnor:

kryddad T 1 kg. 0:10 kr.

Stockholm den 20 januari 1932.

Oscar Osberg.

Oscar N. Olsson.

Adolf Wallerius.

Cornelius Olsson.